

25.3.66, יום ו' (לונדון)

בערב התארחנו אצל השגריר אהרון רמז. אחרי הארוחה הגיעו אסד ואשתו, ג'ון

קמחי ואשתו ועוד ארצישראלים. היה בט סוואר המיימס שעשה אצלנו שלוש שנים, הוא אמר לי שגם

מה יישאר שלוש שנים. הוא מרוסססנטי, אגנוסטיק, אשתו קטולית, מאמינה, הילדים קטולים.

בשעה מאוחרת הראו אותי בטלביזיה של ב.ב.ס. - נשאלתי על חלוציות, על עליית יהודי ארצות

הרווחה ועוד. החברים ניהנו מהטלביזיה. אני לא כל כך.

26.3.66,

בעשר הלכתי להתפלל בבית הכנסת הגדול על יד מרכז ארצ". זהו בית הכנסת של

וולפסון, וחרב שלו הוא בנו של אונטרמן שלנו. התפילה נמשכה אחרי בואי - יותר משתי שעות.

העלו אותי לחורה, ובסוף התפילה נאם הרב אונטרמן נאום לכבודי.

בתפילה, שמתנהלת בעברית (ספר התפלה - ספר אחד עברית ומסד שני - אנגלית) נאמרה

התפילה לשלום המלכה ומשטחחה באנגלית. התרעמתי על כך בשני הרב אונטרמן - והוא ענני כהכעז

צער. זהו הזמנה.

אח"צ פיימתי כתיבת מאמרי ליום ג' על הנגב כאנגלית. נעזרתי בתרגום מאמרי

בשנחונים הטמל/שלימים ("דיווח") *

27.3.66, יום א'

היום לא עבר עוד - אבל היה בודש רב במא שעבר, ועוד אצטויה לי שביטח בבית

שגירינו - בצבהרים הוזמנתי לבית מוריסון - יהודי עשיר ואוהב ישראל. הוזמנו לארוחה עוד

כמנין יהודים. מוריסון החתיב לתת השנה 50 אלף שטרלינג למדרשה. אחרי הארוחה אקסמלצא

קיימנו שיחה וסיפרתי מתי וכיצב הגעתי להתענינות בנגב - בהיותי בגלות אמריקה, - מתוך

מחקר שעשיתי על חושכי הארץ ונתברר לי שמספר הערבים הוא כפול לעומת המקובל בחנועה הציונית

(היו כ-600000 יהודים בארץ מיליון ערבים, אבל גם נתברר לי שיש שטח כמעט ריק והוא הנגב.